

Cea mai mai nenorocită categorie socială scoasă la suprafață de mocirla evenimentelor din decembrie 1989 este, fără îndoială, aceea a derbedeilor politici. Mitocani și incuți, ei au știut să-și facă repede averi și să acapareze cele mai înalte funcții ale statului. Corupția a distrus, de fapt, această țară, iar clocotul de furie al românilor, din aceste zile, este unul îndreptat împotriva celor care au pus mîna pe bogățiile României, pe care au vîndut-o ca la tarabă, care n-au avut altă grijă decît apărarea intereselor lor și ale celor apropiați. Derbedeii politici, în loc să se ascundă în gaură de șarpe de frica mulțimilor, își pun pozele pe blog, sfidînd lumea cu opulența meselor lor de sărbători, cu vilele lor din ținuturi exotice, cu tot ceea ce este mai urît în ființa omului.

Nu credeam că ar putea exista cineva atît de inconștient încît, aflîndu-se la Putere, să îi facă pe bieții români revoltați incuți, fanatici, hoți, anarhiști, țărani sau viermi, golani, bătăuși, ciumpalaci. Exact o cucoană despre care n-a auzit nimeni, dar care se află acum în Parlament, face trimitere la cultura acestor oameni. Toți plăvanii și ariviștii hidoși încă mai îndrăznesc să sfideze mulțimile. Lasă, că nici cu unii din Opoziție nu ne e rușine, din moment ce își fac timp să participe pe la raliuri scumpe, sau să defileze pe străzile Bucureștilor cu mașini de ultimă generație și de serie scurtă. Iar un asemenea om stă la cotitură și așteaptă ca talazurile înspumate ale străzii să-l depună direct la Palatul Cotroceni. Urîtă clasă politică mai avem!

În sondajele de opinie, îndeosebi în cele mai recente, Parlamentul e perceput drept cea mai coruptă instituție de către aproape 90% din populație. Urmează sectorul financiar și instituțiile de sănătate publică, instanțele judecătorești și autoritățile locale. Cel mai trist este faptul că

românii se plîng, pe aceste vremuri cumplite, în care n-au parte decît de taxe, impozite și amenzi, că mai trebuie să dea și șpagă, atunci cînd au de-a face cu autoritățile statului. Nici succesul nu poate fi obținut, dacă nu ești corupt. Asemenea concluzii nu sînt deloc o invenție, întrucît aproape un sfert din populația țării se plînge de faptul că banii nu ajung decît pentru strictul necesar, ceea ce înseamnă, de fapt, sărăcie lucie. Cei mai norocoși se pot lăuda, totuși, că se pot descurca de la o lună la alta.

Măsurile de reducere a salariilor, situația șomajului, precum și climatul economic general îi determină pe români să nu fie foarte pretențioși în ceea ce privește veniturile. Pînă și jandarmii se plîng de faptul că salariile lor depășesc cu puțin 1.000 de lei pe lună, ceea ce nu-i împiedică, pe unii dintre ei, să lovească oameni nevinovați, cu o răutate și o plăcere ieșite din comun. Dacă tot se plîng de salariile mizere, atunci ar fi mult mai înțelept din partea lor să judece de zece ori pînă să facă un gest brutal împotriva unui semen de-al lor. Unii dintre ei, ajunși din urmă de remușcări, anunță că își vor depune demisiile și că preferă să care zarzavat și fructe în piețe, decît să-și riște chiar libertatea pentru gesturile lor necugetate, făcute la ordinul acelor care vor, cu orice preț, să-și păstreze puterea. Atunci vor fi mai atenți să nu tîrască pe jos o femeie gravidă, sau să țină cont de vîrsta acelor pe care îi pocnesc fără milă.

În aceste zile, presa lumii vuieste în legătură cu evenimentele de la București. Ieșirea oamenilor în stradă începe să fie explicată mai puțin prin dorința acestora de a i se face dreptate medicului Raed Arafat, cît mai ales prin neputința de a mai suporta chinul de zi cu zi, de a-și vedea spulberată orice speranță de mai bine. Strigătul străzii trebuie privit cu extraordinar de mare luciditate de către cei aflați, deocamdată, la Putere. Se cer demisia președintelui și a Guvernului, alegeri anticipate, dar toate aceste lucruri nu se mai pot face ca în decembrie 1989, pe fondul unui vid legislativ rareori întîlnit în Istorie. Ca să schimbi președintele trebuie să ai aprobarea Parlamentului, care, la rîndul său, urmează să țină cont de rezultatele unui Referendum. Organizarea de alegeri anticipate nu se poate realiza decît în urma a trei căderi succesive de propuneri de guvern. Toate acestea cer timp.

Este evident că numai actualul președinte poate propune o formulă guvernamentală de uniune națională, așa cum cere strada, ceea ce înseamnă că încă ar mai fi nevoie de actualul șef al statului. Evident, formula cea mai la îndemînă ar fi demisia simultană a președintelui și a membrilor Parlamentului după numirea unui asemenea guvern, care să fie în măsură să pregătească, în timpul dorit de populație, următoarele alegeri. Procedurile sînt extrem de complicate, iar populația dorește satisfacții imediate. Este clar că oamenii nu se mai pot descurca, în nici un fel, cu așa-zisele lor venituri actuale. Lucrurile sînt chiar mai complicate decît într-o țară precum Grecia, unde au ieșit în stradă milioane de oameni, iar gestul acestora s-a soldat, în cele din urmă, cu plecarea guvernului acuzat de corupție. Parlamentul a rămas același.

Datoria României crește pe zi ce trece, privatizarea unor unități importante ale sectorului public nu a adus nici un fel de beneficiu populației, iar repararea temeinică a marilor erori săvîrșite în cele două decenii de tranziție bezmetică nu se poate face decît cu un guvern puternic și stabil, agreat și susținut de majoritatea parlamentară. Oamenii vor continua să iasă în stradă, să-și ceară drepturile, dar, în mod paradoxal, exact democrația va fi aceea care le va tăia toate elanurile. Nu trebuie neglijat nici faptul că instanțele europene nu au luat o poziție fermă în ceea ce privește marile derapaje ale politicii românești, Bruxelles-ul mulțumindu-se să contemple ceea ce se întîmplă în țara noastră. În același context, am fi nedrepti dacă nu am spune că exact Washingtonul s-a pronunțat într-un mod mai direct atunci cînd a fost vorba despre justiție sau respectarea drepturilor omului în România. Așa cum a făcut-o, de altfel, și în cazul lui Nicolae Ceaușescu, înainte ca acesta să fie împușcat. Evident că nu totdeauna părerile de peste Ocean rimează cu realitățile din România, dar faptele sînt fapte: tocmai Uniunea Europeană, în care am fost primiți cu oarecare entuziasm, ne privește de la o distanță greu de explicat. Probabil că migrația forței de muncă românești în spațiul comunitar i-a făcut pe mai marii Europei să fie preocupați îndeosebi de problemele create de milioanele de români aflați în căutarea unui loc de muncă în afara granițelor țării.

România vibrează de strigătul de revoltă al unui întreg popor, dar încă nu apar soluțiile care să asigure ieșirea cît mai grabnică din această stare de criză profundă - politică, economică și, mai ales, morală. Dacă Europa ne iubește, ar trebui ca exact în acest moment să ne întindă acea mînă prietenească, aproape obligatorie, care să ne facă demni de civilizația și valorile democratice ale Mileniului III. DUMITRU AVRAM ([Ziarul Tricolorul](#))